ΘΑΔ02| ΜΕΡΟΣ Β΄

ΘΕΙΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ [ΦΑΡΑΧ Β΄] · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_apocalypsis/θαδ02-μεροσ-β΄/

Ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἐπειδὴ ἡ ὥρα δὲν ἔφθασεν ἀκόμη, ἀλλὰ πλησιάζει, ἀκατανόητα θέλουσι ὑμῖν μείνει ταῦτα. Βεβαίως, ἂν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἔλεγεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι ὁ Θεὸς Ἀνεξίκακος ὤν, οὐδέποτε ἤθελεν τοὺς τιμωρήσει, ὁ κόσμος θὰ ἐξετροχιάζετο ἔτι περισσότερον, ἀναγνωρίζων ὅτι οὐδεμία ἀνταπόδοσις τῶν πράξεων αὐτοῦ ὑφίσταται.

Σήμερον ὅμως ἡ Πνευματικὴ Ἐπικοινωνία, ἡ Ἰδεαλιστικὴ αὐτὴ Διδασκαλία τοῦ Χριστιανισμοῦ διδάσκει καὶ ἀποφαίνεται διὰ στόματος Ἀνωτάτων Πνευμάτων, ἐξουσίαν ἀνθρωπίνην οὐκ ἰδόντων, ἀλλὰ Δικαιοσύνην Θεοῦ ὑποστάντων, ἐὰν ὁ Μέγας Ποδηγέτης τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, ὁ ἀναστηλώσας τὸ ἀνθρώπινον ἔρεισμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου σήμερον ἐπαναπαύεται ἡ ἀνθρωπίνη ἀντίληψις, ἄφησε πολλὰ δι’ εὐθετώτερον χρόνον νὰ ἀποκαλυφθῶσι καὶ τὰ ὁποῖα σήμερον **διά τοῦ Παρακλήτου ἐπέστη ὁ καιρὸς νὰ ἐπεξηγηθῶσιν,** θ’ ἀποτελέσῃ ἡ ἐπεξήγησις αὐτὴ πλήρη πιστοποίησιν τῆς μεγάλης Αὐτοῦ παραγγελίας.

Ἡ Πνευματικὴ Ἐπικοινωνία εἶναι ἡ μέλλουσα Θρησκεία τῶν Ἐθνῶν. Εἶναι ὁ Πρόδρομος τῆς ἀναμενομένης Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ἡ Διδασκαλία τοῦ Θεανθρώπου εἰς γενεάν, ποὺ εἶχεν ἀκόμη ἀνάγκην γάλατος καὶ ὄχι στερεᾶς τροφῆς διὰ τὴν κατανόησιν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων τοῦ βάθους τῶν Ἀληθειῶν Του, ἄφησε τὸν ἄνθρωπον τελείως ἐλεύθερον, ὅπως διὰ τῆς στενῆς καὶ τεθλιμμένης ὁδοῦ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Διά τοῦτο δέν συνεκέντρωσε καὶ τὰς γεννήσεις τῶν ἀνθρώπων εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν θρησκείαν. Βλέπετε, ὅτι αἱ ἄλλαι θρησκεῖαι, αἱ μὴ Χριστιανικαὶ, ἀριθμοῦσι πλείονα ἑκατομμύρια ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων.

Παντοῦ προβάλλει ἡ Θεία Διαφώτισις. Ἀλλὰ διαστρεβλωθεῖσα αὕτη ὑπὸ τῶν διαδόχων τῆς Θείας Διαφωτίσεως κατὰ τί πταίει ὁ πιστὸς οἱασδήποτε θρησκείας, ὁ διδαχθείς ὑπὸ τῶν πατέρων αὐτοῦ, ὅτι ἡ μόνη ἀληθὴς θρησκεία εἶναι ἡ τῶν πατέρων αὐτοῦ;

Κατὰ τί πταίει ἐπίσης, ἐὰν ἡ Θεία Δικαιοσύνη κατὰ τὴν διδασκαλίαν αὐτὴν ἐπιφορτίζει αὐτὸν μὲ τὴν αἰωνίαν τιμωρίαν καὶ καταδίκην;

Τί πταίει ὁ ἀπολίτιστος ἄνθρωπος, ἐὰν δὲν προσῆλθεν εἰς τὴν ἀληθῆ θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ, τὴν εὐαγγελίζουσαν καὶ ἐξανθρωπίζουσαν αὐτόν;

Τί πταίει ἀκόμη, ἐὰν οἱ ἱεραπόστολοι καὶ αὐτοῦ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐφανάτισαν αὐτὸν καὶ ἐγέννησαν ἀντίθετα πρὸς τὴν Διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ φρονήματα; Ὁ Θεὸς ὀφείλει νὰ τιμωρήσῃ αὐτόν, διότι δὲν ἐπίστευσεν;

Καὶ οὗτος τότε δικαίως θὰ ἔλεγεν: « Ὤφειλες, Μεγάλε τοῦ Κόσμου Πλαστουργέ, νὰ μοῦ ἔδιδες γονεῖς ἀνταξίους τῆς Μεγάλης Σου Δικαιοσύνης καὶ τῆς Ἀληθοῦς Σου Θρησκείας Διδασκάλους.»

Ἰδοὺ σήμερον ἐπιχειρήματα, δι’ ὧν καταπίπτει ἡ πεποίθησίς σας περὶ τιμωρίας τοῦ Παναγάθου Θεοῦ, τοῦ ἀποδίδοντος ἐξ ἴσου τὰ ἀγαθά καὶ εἰς τοὺς πιστεύοντας καὶ δοξάζοντας τὸ Μέγα Αὐτοῦ Ὄνομα καὶ εἰς τοὺς ἀποδίδοντας Αὐτῷ τὸ ἀντίθετον τῆς Μεγάλης Αὐτοῦ Ἀγαθοεργίας.

Πάντες οἱ λαοὶ τῆς γῆς θὰ ἀνακύψωσιν ἐκ τοῦ ληθάργου, εἰς ὃν μέχρι σήμερον ἐκυλίοντο. **Πάντες οἱ λαοί τῆς γῆς αἰνέσουσι καὶ δοξάσουσι τὸν Μέγα τοῦ Σύμπαντος Ἁρμονιοδημιουργόν, τὸν Μέγα τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας Ἐξαγνιστήν.**

Οὐδεὶς γνωρίζει βεβαίως, ὅτι ὁ Θεὸς δέν γνωρίζει διαιρέσεις Θρησκειῶν καὶ αἱρέσεις. Οὐδείς, ὅτι ὁ Θεὸς καὶ ἀφοσιωμένους Αὐτῷ ἐλεεῖ καὶ ἀδικοῦντας προστατεύει. Πάντες οἱ ἄνθρωποι ἔν ἐστιν. Πάντες οἱ ἄνθρωποι ἐξ ἴσου ἐπλάσθητε καὶ ἐξ ἴσου ἀπολαμβάνητε καὶ ἐξ ἴσου κριθήσεσθε.

Ὡς ὁ Θεὸς ἠγάπησε τὸν κόσμον, οὕτω καὶ αὐτὸν κρίνει. Ὡς ὁ Θεὸς ἀνταποδίδει τὸ δίκαιον καὶ τὸ ἄδικον ἐλεεῖ, οὕτω καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ τοῦ ἀνθρώπου ἀναγεννήσει τὸ δίκαιον ἀνυψώσει ἀναλόγως τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ, τὸν δὲ ἄδικον ἐλεήσει ἀναλόγως τῆς ἀδικίας αὐτοῦ.

Ἰδοὺ τὰ σωτήρια Νάματα, τὰ ὁποῖα Θείᾳ Ἐπινεύσει ἔρχομαι ὑμῖν διδάξαι. Ἰδοὺ

διδασκαλίαι, αἵτινες θέλουσι στηριχθῇ ἐπὶ ἐπιστημονικῶν θεωριῶν καὶ φιλοσοφικῶν πραγμάτων, χωρίς νὰ δύνανται νὰ καταπολεμηθῶσιν.

Ἐὰν σὺ (ὁ γράφων), ὅστις ἐδοκίμασες τὴν ἐπενέργειαν τοῦ Ἀΰλου Κόσμου, δὲν δύνασαι ἀκόμη ν' ἀντιληφθῇς, ὅσα ἡ χείρ σου χαράσσει, πόσον μᾶλλον οἱ ἄνθρωποι, οἱ μὴ εἰδότες καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ εἰσχωρήσωσιν εἰς τὴν μεγάλην ἔννοιαν τῶν ρήσεων τοῦ τε Ἐμοῦ καὶ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Μεγάλου τῆς φύσεως Ἀναμορφωτοῦ.

Τὸ ἔργον σου ἐν ἀρχῇ ἤδη εὑρίσκεται. Πολλὰ θέλουσι σοὶ ἀποκαλυφθῇ καὶ πολλὰ θέλουσι σοὶ δοθῇ πρὸς ἀναστήλωσιν τῶν θεωριῶν, αἱ ὁποῖαι μέλλουσι νὰ εἶναι ὁ πρόδρομος τῆς μεγάλης ἐπὶ τῆς γῆς ἐμφανίσεως τοῦ Νέου Ἀναμορφωτοῦ τῆς Νέας ἀνθρωπίνης ἀναγεννήσεως, Ὃς ἐπιφωτίσει πᾶσαν ἀνθρωπίνην διάνοιαν καὶ νόησιν.

Ὡμιλήσαμεν περὶ τῆς Δημιουργίας τοῦ Σύμπαντος ὑπὸ τοῦ Ἀνωτάτου ἐν ἀΰλοις καὶ ὑλικοῖς κόσμοις Ὄντος. Ὁ Ὢν καὶ ὁ Ὑπάρχων ἀπὸ αἰώνων καὶ ὁ μέλλων ὑπάρχειν ἐν ἅπαντι αἰῶνι Θεὸς Δημιουργός, δὲν παρέλειψε δημιουργεῖν. Μία ἔτι τῶν Ἀνωτάτων τοῦ Θεοῦ Δυνάμεων εἶναι καὶ ἡ Δημιουργικότης. Θεὸς Δημιουργός. Ἄνευ Αὐτοῦ οὐδὲν καὶ ἄνευ Δημιουργίας οὐδεμία Αὐτοῦ Ὑπόστασις. Ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὸ Σύμπαν διὰ πράξεων καὶ σκέψεων, ὡς πράττει ὁ ἄνθρωπος, ὅταν πρόκειται νὰ ἐφεύρῃ ἢ νὰ ποιήσῃ τι πρὸς κοινὴν αὐτοῦ χρῆσιν καὶ πρὸς συντόμευσιν τῶν ἀναγκῶν αὐτοῦ;

Ο Θεὸς δὲν ἔχει ἀνάγκην σκέψεως, διότι ἐστὶν Αὐτόβουλος. Ὡς Αὐτόβουλος ὢν ὁ Θεὸς δέν σκέπτεται πρίν, ἐὰν εἶναι καλὸν ἢ κακόν. Καὶ ἀφοῦ ἡ Αὐτοβουλία τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸ καλὸν ἀποβλέπει, ἔπεται **ὅτι ἑκάστη ἐκ Θεοῦ προερχομένη πρᾶξις πρὸς τὸ καλὸν κατατείνεται καὶ πρὸς τελικὴν τοῦ Σύμπαντος Ἁρμονίαν ἀποβλέπει.**

Ὁ Θεὸς ὡς μόνον κόπον θέτει τὸν Λόγον, τὸν ἐκπηγάζοντα ἐκ τῆς Ἀδιαιρέτου καὶ Ἀναλλοιώτου Αὐτοῦ Ὀντότητος.

ΘΕΟΣ ὁ ὢν καὶ ὁ ὑπάρχων. Αὐτὸς καὶ Ἐμὲ ἐπιφωτίζει διὰ Λόγου, ὅπως διὰ Λόγου ἐποίησε τὸ Σύμπαν.

Ἐν τῇ ἀτέρμονι ταύτῃ τοῦ Σύμπαντος χώρᾳ, ἐν τῇ ἀχανεῖ ταύτῃ τοῦ Ἀπείρου σφαίρᾳ, ἐν ἀναπτύξει παραγαγοῦσα τὴν Ἄπειρον Ἐπουράνιον Παραγωγήν, ἡ Θεία Ἀνωτάτη πρᾶξις διά Λόγου ἀνήγαγε τὴν Πνευματικὴν Οὐσίαν τοῦ Σύμπαντος εἰς στερεάν, ὑγράν καὶ ἀέριον.

Ὁ Θεὸς ὑπῆρχε πρὸ αἰώνων, ὡς δὲ ὑπῆρχε πρὸ αἰώνων, οὕτω ἀμέσως ἤρχισε Δημιουργῶν. Ἐκ τῆς Πνευματικῆς Αὐτοῦ Δυνάμεως καὶ διὰ τοῦ Λόγου Του, παρήχθη ἡ Ἀδιάφθορος Οὐσία, ἡ ὡς Χάος ὑφισταμένη εἰς τὸ Ἄπειρον Σύμπαν. Τὴν ἐν αὐτῷ διεσπαρμένην ἄμορφον Οὐσίαν μετεποίησεν, διακρίνας ταύτην διά νόμων φυσικῶν, οἱ ὁποῖοι διὰ τοῦ Λόγου ἐνομοποιήθησαν καὶ οἱ ὁποῖοι ὑπῆρχον ὡς ὑπῆρχεν καὶ ὁ Θεός, ὡς ἀποτελοῦντες τὰς Δυνάμεις τῆς Παραγωγικότητος καὶ Δημιουργικότητος τοῦ Θεοῦ.

Διά τοῦ Λόγου τῆς Ἀνωτάτης τοῦ Θεοῦ Σοφίας, ἀνήγαγε καὶ ὑμᾶς εἰς τὴν ἀναγωγὴν τῆς Πνευματικῆς διαπορεύσεως τῆς Πνευματικῆς Οὐσίας τοῦ Σύμπαντος.

Ὁ Θεὸς ὢν δημιουργικός, διὰ τοῦ Λόγου αὐτοῦ τοῦ Δημιουργικοῦ τὸν κόσμον ἐποίησε οὕτω. Διὰ τὴν κατανόησιν ὅμως τῆς Θείας Δημιουργίας πρέπει νὰ γνωρίζητε καὶ προηγούμενα περὶ Δημιουργίας συγγράμματα σοφῶν καὶ διαπρεπῶν ἐπιστημόνων, διαφωτισθέντων καὶ αὐτῶν ὑπὸ τῆς Θείας Παραγωγῆς, τῆς ἐπιχεούσης παντὶ ἐπιθυμοῦντι τὰ Νάματα τῆς Ἀρρήτου Αὐτοῦ Σοφίας, ἄνευ τῶν ὁποίων οὐδέν θέλετε ἀντιληφθῇ.

Ἐπί τὸ καταφανέστερον καὶ μᾶλλον ἀντιληπτὸν θέλω ἐν ὀλίγοις διασαφηνίσει τὴν περὶ παραγωγῆς τῆς Δημιουργίας ἐξέλιξιν. Ὁ Θεὸς ὡς ὢν Δημιουργός, ὡς ὑπῆρχεν πρὸ πάντων τῶν αἰώνων, οὕτω ἐκ τοῦ Λόγου τοῦ ἐκτελοῦντος τὴν Δημιουργικότητα Αὐτοῦ ἐγεννήθη ἢ ἀπέρρευσεν ἐκ τῆς Ὑπερπνευματικῆς Οὐσίας ἡ ψυχοπνευματικὴ Οὐσία τοῦ σημερινοῦ Σύμπαντος ἢ μᾶλλον ἡ ψυχικὴ Οὐσία τοῦ Σύμπαντος μὲ στοιχεῖα ὑλικά αἰθέρια, ὡς λέγονται εἰς τὴν παναρχαίαν γλῶσσαν τῶν μυστῶν τῆς Αἰγυπτιακῆς καὶ Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος.

Ἡ Αἰθερικὴ αὕτη Οὐσία, ἥτις ἐκ τοῦ Λόγου ἀπέρρευσεν, ἀποτελοῦσε δυναμικήν τινα τοῦ Ἀνωτάτου Ὄντος παραγωγὴν καὶ ἐξ αὐτῆς ἐποιήθη καὶ ὁ ἄνθρωπος ἢ ἀπετελέσθησαν τὰ ἄϋλα σώματα τῶν Ἀγγέλων καὶ Ἀνωτάτων Πνευμάτων, εἰς ἃ ἀνῆκε καὶ ὁ Ἄνθρωπος καὶ τῶν μὴ δυναμένων ὡς ἐκ τῆς Ἀναλλοιώτου καὶ Ἀδιαφθόρου αὐτῶν Ὑποστάσεως καὶ Οὐσίας νὰ ἀποσυντεθῶσιν ἢ διασπασθῶσιν.

Ὁ Αἰθερικὸς οὗτος Κόσμος, ὁ ἀποτελῶν τὴν Πρωτογενῆ, οὕτως εἰπεῖν Οὐσίαν τῆς Μάζης τοῦ Σύμπαντος, ἐὰν δέν ὑπῆρχεν ἡ Δημιουργικότης τοῦ Θείου Λόγου ἀφοσιωμένη οὖσα εἰς τὴν διάπλασιν καὶ ἀνάδειξιν αὐτῆς βεβαίως ἤθελεν μείνει ἄψυχος καὶ ἀναμόρφωτος. Ἀναχθεῖσα ὅμως διὰ τοῦ Θείου τοῦ Θεοῦ Λόγου εἰς τὴν ἐξέλιξιν αὐτῆς διὰ τῆς παρόδου ἑκατομμυρίων καὶ ἀκατονομάστων αἰώνων, μετεποιήθη εἰς ἀέριον διαφανὲς, εἰς ὑγρὰν καὶ εἶτα εἰς στερεὰν μᾶζαν, ἀποσπασθεῖσαν ἐννοεῖται, διὰ περιστροφικῆς αὐτῆς κινήσεως εἰς σώματα αὐτοτελῆ.

Ὁ κόσμος, λοιπόν, σὺν τῷ χρόνῳ διεπλάσθη καὶ οὐχὶ εἰς ἓξ ἡμέρας, ὅπως ἀλληγορικῶς ἡ Γραφὴ διαλαμβάνει. Αἱ ἓξ αὗται ἡμέραι ἀποτελοῦν αἰώνας αἰώνων.

Ἡ ἄπειρος αὐτὴ μᾶζα, ἡ διεσπαρμένη καὶ ὑπερπληροῦσα τὸ Ἄπειρον, διαχωρισθεῖσα ἀπετέλεσε τὰ διάφορα ἡλιακὰ συστήματα.

Ἕκαστον ἡλιακὸν σύστημα ἔχει καὶ ἰδιάζουσαν ἐν αὐτῷ ζωήν. Ὅπως δὲ ἕκαστον ἡλιακὸν σύστημα ἀποβαίνει καὶ παραγωγὴ πολλοστημορίων κόσμων, οὕτω ἕκαστος κόσμος ἐνέχει καὶ ἰδιάζουσαν, ἀναλόγως τῆς φύσεως αὐτοῦ, ζωήν.

Πόσα πράγματα δὲν γνωρίζουσι καὶ πόσα πράγματα οἱ μεγάλοι τῆς γῆς ἐπιστήμονες και σοφοὶ θέλουσι νὰ λύσωσι διὰ τῆς φυσικῆς τοῦ πλανήτου σας συστάσεως;

Ἄραγε οἱ ὑπερπληροῦντες τὸ Σύμπαν κόσμοι εἰσὶν ἀκατοίκητοι; Ἄραγε τὰ ἀναρίθμητα συστήματα τῶν ἡλίων δὲν τρέφουσι τόσας ὑπάρξεις ὅσας καὶ ἡ γῆ;

Ἤθελεν εἶναι μωρία, νομίζω νὰ φαντασθῇ τις, ὅτι τὸ ἐλάχιστον ἢ τὸ μηδὲν αὐτοῦ τοῦ Σύμπαντος νὰ κατοικήται ἡ δὲ Ἄπειρος χώρου τοῦ Ἀπείρου ἐστίν ἀκατοίκητος.

Ὁ Μέγας τοῦ κόσμου Δημιουργὸς ἀνέδειξε μόνον τὸν ἀνθρωπσν τῆς γῆς δοξολόγον τῆς ἑαυτοῦ Δυνάμεως ἢ ἀνέδειξεν ἄραγε ὄντα ἀνώτερα εἰς σωματικὰς καὶ πνευματικὰς παραλλαγὰς μὲ τὸν ἄνθρωπον, ὄντα δυνάμενα ὡς ἐκ τῆς ὑποστάσεως αὐτῶν, ὡς ἐκ τῆς πνευματικῆς των δυνάμεως καὶ τῆς τοῦ σώματός των Ἀδιαφθόρου Οὐσίας νὰ ἀποβαίνωσι τῆς Θείας Αὐτοῦ Σοφίας ἀπόφοροι καὶ δοξολόγοι;

Θὰ ἐξετάσωμεν τοῦτο προβαίνοντες συνάμα εἰς τὴν περὶ Δημιουργίας θεωρίαν ἡμῶν.

Ὁ Θεός, εἴπομεν, ὅτι διὰ τῆς Πνευματικῆς Του Δυνάμεως παραδώσας διὰ τοῦ Λόγου Αὐτοῦ τὴν Δημιουργικότητα ἀπέρρευσεν ἡ Αἰθερία τοῦ Σύμπαντος Οὐσία, ἐξ ἧς ἐπλάσθη διὰ τοῦ Λόγου ἡ ἀνθρώπινος ψυχὴ καὶ ἐπηκολούθησε διὰ τῆς πτώσεώς του καὶ τὸ ὑλικὸν χονδροειδές του σῶμα. Ἐπίσης ἐπλάσθησαν ἐκ τῆς Αἰθερίας αὐτῆς ὕλης καὶ τὰ σώματα τῶν ἀΰλων πνευμάτων τῶν Ἀγγέλων, τῶν ὑπαρχόντων ὡς ὁ κόσμος ἐτέθη εἰς κίνησιν εἰς τὸ Σύμπαν, ὡς τὸ Σύμπαν ἐτέθη εἰς Δημιουργίαν.

Ψυχικὸν σῶμα λέγεται τὸ σῶμα, τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη ὑπὸ τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ ἐκ τῆς Ἀναλλοιώτου Αἰθερίας τοῦ Σύμπαντος Οὐσίας καὶ Ἀδιαφθόρου οὔσης ἀπὸ πάντων τῶν αἰώνων, εἰς ὑλικὰς διαφθοράς.

Οὕτω πως ἐπεξηγεῖται νῦν, ὅτι **ἡ ψυχή εἶναι ὑλική,** πῶς ἡ Αἰθερία αὕτη ὕλη εἶναι Ἀδιάφθορος, Ἀλλοίωτος καὶ Ἀδιάσπαστος, πῶς δὲν δύναται νὰ καθορισθῇ ὡς ἀναγομένη εἰς τὴν Ἀνωτάτην τῆς ὕλης ὑπόστασιν, εἰς τὴν Ἀδιάφθορον τῆς Ὑπεραΰλου Οὐσίας τοῦ Σύμπαντος κόσμου παραγωγήν.

Κατανοηθείσης τῆς ὑποστάσεως τῆς Οὐσίας ταύτης, θέλει κατανοηθῇ καὶ ἡ γένεσις τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἡ παραγωγὴ τῶν ζωϊκῶν οὐσιῶν **ἐν τῇ ἀψύχῳ μάζῃ τῇ ἀποτελούσῃ τὴν ἄψυχον φθαρτὴν καὶ ἀποσυντιθεμένη οὐσίαν ἢ ὕλην τοῦ Σύμπαντος.**

Ἡ Πνευματικὴ Οὐσία τοῦ Σύμπαντος, ἡ ὁποία προϋπῆρχεν, ὡς καὶ ὁ Θεὸς Αὐτός, ἐπειδὴ εἴδομεν, ὅτι ὁ Θεὸς ὡς ὑπῆρχεν ἐξ ἀρχῆς καὶ Δημιουργικὸς ὤν, συνεπῶς οὐδὲ στιγμὴν ἔμενε μὴ δημιουργῶν καὶ διαπλάσσων τὸν κόσμον, διεμορφώθη διὰ τοῦ Θείου τοῦ Θεοῦ Λόγου εἰς σώματα Ἄϋλα καὶ Ἀδιάφθορα καὶ Ἀναλλοίωτα, τά ὁποῖα ἀπετέλεσαν τοὺς ἀπείρους κόσμους τῶν Ἀνωτάτων Πνευμάτων.

Ἡ μάζα αὕτη, ἡ Αἰθερία, διὰ Θείας Ἐπινοίας καὶ διὰ τῆς παρόδου ἀνυπολογίστων καὶ ἀκατανομάστων αἰώνων ἐξελισσομένη μετεβλήθη εἰς στερεὰν διασπασθεῖσα διὰ τῆς κινήσεως, ἣν ἔδωκεν **εἰς αὐτὴν ὁ Θεὸς πρὸς Δημιουργίαν καὶ διάπλασιν τῶν διαπύρων τοῦ Ἀπείρου Ἡλιακῶν συστημάτων.**

Ἐπίσης ἡ μᾶζα αὕτη ἐξελισσομένη πρὸς τὴν στερεάν αὐτῆς μορφὴν διεφύλαξεν τὴν Πνευματικὴν καὶ τὴν Αἰθερίαν αὐτῆς Οὐσίαν, ὅπως παρέμεινεν καὶ εἰς τὰ ἄλλα ἔμψυχα ὄντα ἡ Πνευματικὴ τοιαύτη καὶ τὰ ὁποῖα κατοικοῦν τοὺς ἀπείρους ἀστέρας τῶν ἀπείρων συστημάτων τοῦ Ἀπείρου.

Ἀφοῦ διὰ τῆς Ἐπινοίας τοῦ Θεοῦ διῃρέθησαν τὰ ἡλιακά συστήματα διεχώρισεν ἑκάστην ζωϊκὴν οὐσίαν, ἡ ὁποία εἰς τὰ διάφορα αὐτῆς εἴδη καὶ τὰς διαφόρους αὐτῆς παραγωγάς, ἀφοῦ διὰ τοῦ Λόγου Αὐτοῦ ἔδωσεν αὐτοῖς τὸ δικαίωμα νὰ λάβωσι σχῆμα, τὸ ὁποῖον ἤθελεν αὐτοῖς χρησιμεύσει ὡς σῶμα παραγωγὸν τῆς διαιωνίσεώς των, ἐν μὲν τῇ γῇ ἐνεφάνισε τά ζῶα, τὰ πτηνὰ, ἰχθεῖς, ἔντομα καὶ πᾶν ζωϊκὸν ὄν, ἐν δὲ τῷ Ἀπείρῳ τῶν διαπύρων κτισμάτων ἀφωμοίωσεν ὄντα **παραχθέντα διὰ τῆς τοῦ Πνεύματός Του ἐμφυσήσεως καὶ τὰ ὁποῖα ἐκάλεσε διὰ τοῦ Λόγου Του πνεύματα, ὡς καὶ τὰ ἐν τῇ γῇ ὅμοια,** ἀλλ’ ἐνσαρκωθέντα ταῦτα ἐν σώμασιν ἀνθρώποις.

Λαμβάνοντές δε τὴν Γραφὴν καὶ ἐπισκοποῦντες αὐτὴν ἀποβλέπομεν, ὅτι ἐν πρώτοις ὁ Θεὸς ἐποίησε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, εἶτα δέ σύμπαντα τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ ζωϊκὰ καὶ τὰ ἐν τῇ ξηρᾷ φυτὰ, ζῶα καὶ παραγωγὰς αὐτῶν.

Ὁ ἄνθρωπος βεβαίως δὲν ἐπλάσθη τελευταῖος ὅλων, διότι ἡ Οὐσία τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἢ κάλλιον εἰπεῖν ἡ Πνευματικὴ αὐτοῦ Δύναμις, ἡ διευθύνουσα τὰς ψυχικὰς αὐτοῦ ἰδιότητας ἐνυπῆρχεν ἐν τῇ Πνευματικῇ Οὐσία τοῦ Ἀπείρου ὡς ἐπίσης καὶ ἡ ὑλικὴ ψυχῇ τῶν ζώων.

Ἐμφυσηθεῖσα ἡ Πνευματικὴ αὐτοῦ Δύναμις ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀναδείξαντος αὐτὸν μετὰ τῶν Ὑπερτελείων Πνευμάτων καὶ τῶν τετελειωμένων **εἰς ἀναμνηστικὴν καὶ ἀπόφορον τῆς Μεγάλης Αὐτοῦ Δικαιοσύνης καὶ Δόξης.**

Πῶς ὅμως ὁ ἄνθρωπος κατῆλθεν εἰς τὴν γῆν; **Πῶς ὁ ἄνθρωπος ὁ ζῶν** ἐν ὀντότητι ὑπερτελείᾳ κατῆλθεν εἰς τῆν γῆν; Πῶς ὁ ἄνθρωπος, ὁ ζῶν ἐν ὀντότητι ὑπερτελείᾳ κατῆλθεν εἰς τὴν γῆν, ὅπως περιβληθῇ τὸ θνητὸν ἀνθρώπινον σῶμα καὶ ἀφομοιωθῇ μὲ τὰ ὄντα, τὰ ὁποῖα ἔχουσι μὲν ψυχήν, ὡς ἀποτελοῦντα καὶ αὐτὰ μέρος τοῦ ἐμψύχου κόσμου, ἀλλὰ στερούμενα τῶν πνευματικῶν δυνάμεων τῆς ψυχῆς, τὰς ὁποίας **μόνον ὁ ἄνθρωπος καὶ τὰ ὑπερτέλεια πνεύματα ἄλλων κόσμων ἢ πνευματικῶν διαπλάσεων κατέχουσιν;**

Ὁ ἄνθρωπος ἀποτελῶν μέρος τῶν Ἀνωτάτων Πνευμάτων, τοὐτέστιν τῶν πνευμάτων **τῶν προϋπαρχόντων τῶν ἄλλων ὄντων,** διὰ Θείας Δικαιοσύνης ἢ μᾶλλον Θείας παραχωρήσεως, ἐδραζομένης ἐπὶ τῆς δωρηθείσης ἐλευθερίας εἰς τὰ κτίσματά Του, ὅπως ἀντλήσωσιν ἐκ τῆς ὑλικῆς ζωῆς τὴν εὐζωΐαν, ἐνεσαρκώθησαν εἰς ἀνθρώπινον σῶμα καὶ οὕτω παρήχθησαν ἢ ἐνεφανίσθησαν οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ἐπὶ τῆς γῆς, οἱ ὁποῖοι καὶ **ἐφωράθησαν ἁμαρτήσαντες διὰ τῆς περιβολῆς τῶν ἀνθρωπίνων σωμάτων,** τὰ ὁποῖα ἤθελον μεταβάλλει τὰς ψυχικὰς αὐτῶν ἰδιότητας καὶ ἤθελον ἐπιφέρει **τὴν συστολὴν τῆς πνευματικῆς αὐτῶν δυνάμεως ὡς ἐκ τῆς συμμίξεως αὐτῶν μετὰ ὑλικῆς περιβολῆς καὶ διαφυλάξεως τῆς σαρκός, ἡ ὁποία ἤθελε γεννήσει αὐτοῖς τὴν πρὸς τὰ σαρκικὰ καὶ κοσμικὰ ἐπιθυμίαν.**

Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος περιεβλήθη τὸ σαρκίον, δὲν ἔπταισεν εἰς τοῦτο ὁ Μεγάθυμος τοῦ Σύμπαντος Ἐκτελεστῆς καὶ Δημιουργός;

Ὄχι. Ὁ ἄνθρωπος, ὅπως καὶ τὰ ἄλλα Ἀνώτατα Πνεύματα, ἐξεπορεύθησαν, ὡς εἴπομεν, ἐλεύθερα, ὡς Ἐλευθέριος εἶναι καὶ ἡ Ἀνωτάτη τοῦ Σύμπαντος Δύναμις, ἡ ὁποία καὶ ἐξεπόρευσεν αὐτά.

Θὰ ἔζη ὁ ἄνθρωπος Ἀθάνατος, λέγει ἡ Γραφή, ἐὰν δὲν ἔτρωγεν ἐκ τοῦ καρποῦ τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ.

Θὰ ἦτο πράγματι Ἀθάνατος ὁ ἄνθρωπος, ἐὰν δὲν κατήρχετο εἰς τὴν γῆν ἰδίᾳ αὐτοῦ βουλήσει καὶ δυνάμει τῆς ἐλευθερίας, ἣν ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Θεός.

Ἐὰν δὲν ἐλάμβανε τὸ σῶμα, ὅπως αἰσθανθῇ καὶ τὴν τέρψιν τῶν σαρκικῶν ἡδονῶν, ὅπως κορέσῃ ἐν τῇ σαρκικῇ ταύτῃ ἡδονῇ τὴν πνευματικήν ἰδιότητα, ἡ ὁποία ἐφωράθη ἐκπεσοῦσα ὡς ἐκ τῆς συνενώσεως αὐτοῦ μετὰ τῆς ἀνθρωπίνης σαρκὸς καὶ ἡ ὁποία παρήγαγε καὶ τὴν ἐν τῷ κόσμῳ ἁμαρτίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, δὲν θὰ συνεπληροῦτο, ἡ ἔννοια τῆς γνώσεως καλοῦ τε καὶ κακοῦ ἐμπραγμάτως διὰ νὰ διαπιστωθῇ ἀπολύτως **ἡ λειτουργία τοῦ Νόμου τῶν Ἑτερωνύμων,** διὰ τῆς λειτουργίας τοῦ ὁποίου πᾶσα ἀπολύτως ἐκδήλωσις εἰς τὸ ἀχανὲς πεδίον τοῦ Ἀπείρου Σύμπαντος καθίσταται νοητή.

Συνεπῶς τὸ ἀνθρώπινον σαρκίον, ὡς ἀποτελούμενον ἐκ ζωϊκῶν οὐσιῶν, αἱ ὁποῖαι ὑφίστανται

ἀλλοίωσιν καὶ ἐπιδράσεις τῆς ἀτμοσφαιρικῆς ἢ φυσικῆς μεταλλαγῆς ὑπόκειται ἐκ τῶν ἐπιδράσεων αὐτῶν εἰς φθοράν.

Φαεινόν, λοιπόν, γίνεται, ὅτι ἐστὶ τοῦτο γυμνόν, ἐνῷ τὸ ψυχικὸν εἶναι Ἀναλλοίωτον καὶ Ἄφθαρτον.

Θεάρεστον ἔργον ποιοῦντες θέλομεν ἀποφανθῇ ἐπὶ πάσης ὑλικῆς ἢ ἀΰλου Ὀντότητος τοῦ Σύμπαντος, ἐπεξηγοῦντες τούς τε νόμους τοὺς ὑφισταμένους καὶ προϋπάρχοντας καὶ τὴν ἐν τῇ φύσει ἀνόργανον ἢ ὀργανικὴν παραγωγήν, τὴν μὴ προάγουσαν ἀνωτέρας τῆς ὑποστάσεως αὐτῆς καὶ τοῦ προορισμοῦ, ὃν ἔχει ἀναδείξει.

Ἐκ τῆς Πνευματικῆς Οὐσίας τῆς ἐν τῷ Ἀπείρῳ οὔσης καὶ ἀπορρεούσης διὰ τῆς Θείας τοῦ Θεοῦ Παντοδυναμίας καὶ διὰ τοῦ Θείου Αὐτοῦ Λόγου, τοῦ ὑπάρχοντος ὡς Αὐτὸς ὁ Θεὸς ὑπῆρχεν, ἐξεπορεύετο ἡ Ζωϊκὴ ἢ Ἔμψυχος παραγωγή, ὑφισταμένης ταύτης πρὸ τῆς ὑλικῆς τοῦ Σύμπαντος Δημιουργίας ὑπὸ Νόμων μεταφυσικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνομοποιήθησαν ὑπὸ τοῦ Θείου Λόγου.

Ἡ Πνευματική Οὐσία ἐπαρκῆς οὖσα διὰ τὴν ἀνάδειξιν τοῦ νῦν ὑφισταμένου ὑλικοῦ Ζωϊκοῦ Σύμπαντος, διὰ τῆς ἐν τῇ ἐμψύχῳ Ζωϊκῇ παραγωγῇ ἐνυπαρχούσης Ζωϊκῆς μάζης ἢ Ζωϊκῶν Κυττάρων **ἐν ἀμόρφῳ καταστάσει καὶ νηφαλιότητι διατελούντων,** τὰ ὁποῖα διὰ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου, διὰ τῆς ἐν τῇ ἀμόρφῳ μάζῃ τοῦ Σύμπαντος διεσπαρμένης θερμαντικῆς ζωτικότητος ζυμωθέντα, ἀπετέλεσαν κατ’ ἀρχὰς μὲν τὰς φυσικάς οὐσίας καὶ εἶτα τὰς ζωϊκὰς παραγωγάς, αἱ ὁποῖαι ἀναλόγως τῆς ἐν τῇ περιεκτικότητι αὐτῶν ἀναλογίας ἀπετέλεσαν τὰ διάφορα εἴδη τοῦ τε φυτικοῦ καὶ Ζωϊκοῦ Βασιλείου.
Ἐπὶ ἐπιστημονικῶν βάσεων καὶ θεωριῶν βασιζόμενοι λέγομεν ταῦτα ἢ γιγνώσκομεν τὴν Δημιουργικότητα τῆς Ζωϊκῆς παραγωγῆς ὑπὸ τῆς περιφερομένης ἐν τῷ ἀπείρῳ ἡμῶν Ὑποστάσεως.

Βεβαίως αἱ θεωρίαι ἡμῶν αὗται δυνατὸν νὰ συνταυτίζωνται μὲ τὰς ἐπιστημονικὰς θεωρίας τῶν φυσιολόγων τῆς γῆς, οὐχ ἧττον ὅμως διατελοῦντες ὅλως ἀμέτοχοι ἀπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν θεωριῶν αὐτῶν, διασαφηνίζομεν σύστημα πρωτότυπον εἰς τοὺς μεσάζοντας.

Ἡ Πνευματικὴ Οὐσία εἴπομεν, ἐνέχει ἐν νηφαλιότητι ζωϊκὰς παραγωγικὰς οὐσίας, αἱ ὁποῖαι ζυμωθεῖσαι καὶ διαμορφωθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Θείου Λόγου καὶ διὰ τῆς παρόδου τοῦ καταλλήλου

χρόνου, ὅπως παραγάγῃ τὴν ἀπειρίαν τοῦ τε ἀΰλου καὶ ὑλικοῦ κόσμου τοῦ Σύμπαντος, ἀπετέλεσεν καὶ τά διάφορα ἐπὶ τῆς γῆς εἴδη τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζώων.

Ἐν ἀρχῇ ἐπὶ τῆς γῆς, διότι μόνον περὶ τῆς γῆς ὠμιλήσαμεν, ἐνεφανίσθησαν τὰ φυτὰ, τὰ ὁποῖα ἐνέχουν ζωτικότητά τινα, ἀλλ' εἰσὶν ἄψυχα. Ἐν δε τῇ ζωικῇ οὐσία τῆς ἀμόρφου μάζης τῆς γῆς Ἐπουράνιός τις Δύναμις ἐνυπῆρχεν καὶ ἡ Δύναμις αὕτη ἦτο **ἡ Πνευματικὴ ἰδιότης** ἡ μὴ ἀποβληθεῖσα ἀπὸ τῆς ζυμώσεως τῶν διαφόρων Οὐρανίων σωμάτων, ὡς προϋπάρξασα πάντων και ἐνέχουσα ἐν ἑαυτῇ τὰ στοιχεῖα ὅλων τῶν ποικίλων ἐκδηλώσεων ἀΰλου καὶ ὑλικῆς φύσεως ὄντων διεφώτισε τὸ ἐσωτερικὸν τῆς πολλοστημοριακῆς οὐσίας τοῦ Ζωϊκοῦ Βασιλείου, δηλαδή τῶν ἐμψύχων ὄντων.

Συνοψίζοντες πάλιν πρὸς κατανόησιν τὰς θεωρίας ἡμῶν καταλήγομεν ὡς ἐξῆς: Ἡ **Πνευματική Οὐσία ἡ ἀπορρέουσα ἐκ τῆς Παντοδυναμίας τοῦ Θείου Λόγου** ἐνεῖχε ζωϊκὰς παραγωγάς, αἱ ὁποῖαι διὰ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου καὶ διὰ τῆς ἐξωτερικεύσεως τῆς Πνευματικῆς Οὐσίας, **ἀπέρρευσαν εἰς τε τὴν ὑλικὴν ἀνόργανον καὶ ἐνόργανον Ζωὴν τοῦ Σύμπαντος** καὶ τῶν ἀπείρων Ἡλιακῶν Συστημάτων, μεταβληθέντων ἀναλόγως τῆς παραχθείσης ὑπὸ τῆς Θείας τοῦ Λόγου Δυνάμεως Διαμορφώσεως εἰς ὄντα ἀνήκοντα εἰς τὴν ζωϊκὴν ὀντότητα τοῦ Σύμπαντος.

Οὕτω δε τὰ μὲν φυτὰ ἀποτελοῦσιν οὐσίαν ζωϊκὴν ἢ λανθάνουσαν ψυχήν, οὐδεμίαν δὲ πνευματικήν ὀντότητα διαλαμβάνοντα ἐν τῷ ὀργανισμῷ των. Ἔχουσιν ὅμως ποιάν τινα αἴσθησιν λανθάνουσαν ὡς ὄντα γεννώμενα, ἀναπτυσσόμενα καὶ θνήσκοντα.

Τὰ ζῶα ὅμως διαφυλάξαντα εἰς λανθάνουσαν κατάστασιν τὴν Πνευματικήν Οὐσίαν τῆς ἐνοργάνου παραγωγῆς διὰ τῆς ὑλικῆς ψυχῆς των, αἰσθάνονται, κινοῦνται καὶ διανοοῦνται ἀναλόγως τῆς ποσότητος τῆς Πνευματικῆς αὐτῶν Οὐσίας.

Ἡ Πνευματική, λοιπόν, Οὐσία τοῦ Σύμπαντος προϋπάρξασα τῆς ἐξελίξεώς του, διετήρησε τὴν Ἔμψυχον αὐτῆς ποιότητα εἰς τὰς Ζωϊκὰς αὐτῆς παραγωγὰς καὶ ἔστιν ὅτε εἶναι διεσπαρμένῃ ἐν τῷ ἀχανεῖ τοῦ Ἀπείρου χώρῳ, οὐδόλως ἀλλοιουμένη καὶ μὴ μεταποιουμένη, πάντοτέ δὲ ἐμψυχοῦσα τὰ ὄντα, τὰ ὁποῖα ἤθελον πολλαπλασιασθῆ διὰ τῆς διαιωνίσεως αὐτῶν.

Οἱ ἄνθρωποι ἄραγε κατανοοῦσιν, ὅτι **ὁ Ζωϊκὸς κόσμος ἀποτελεῖ Ἔμψυχον τῆς φύσεως**

βασίλειον, διατηροῦν ἐν αὐτῷ τὴν Ἀνωτάτην τῆς παραγωγικῆς Οὐσίας τοῦ Σύμπαντος Πνευματικήν Οὐσίαν, τὴν παράγουσαν τὴν ψυχικὴν ὑλικήν παραγωγήν;

Οὕτω καθορίζοντες τὴν ζωτικότητα τῶν ἐμψύχων ὄντων τῆς γῆς δὲν ὑποστηρίζομεν τὴν ἀθανασίαν αὐτῶν; Καὶ ἀποδεχόμενοι τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς τῶν ζώων, δὲν ἐξισοῦμεν αὐτὰ μὲ τὸν ἄνθρωπον; Δὲν ἀναβιβάζομεν τὴν ὑλικὴν αὐτῶν ψυχὴν μὲ τὴν τοῦ ἀνθρώπου περιωπήν;

Οὐδόλως διάφορος ἡ ψυχή του τῆς τῶν ἐμψύχων ὄντων. Εἴπομεν, ὅτι ἐκ τῆς Πνευματικῆς Οὐσίας, τῆς εὑρισκομένης ἐν νηφαλιότητι ἐν τοῖς Ζωϊκοῖς κυττάροις ἤ τῆς Ζωϊκῆς παραγωγῆς παρήχθησαν τὰ διάφορα ἔμψυχα ὄντα, τὰ κατοικοῦντα τὴν γῆν ἢ καὶ ἄλλους πλανήτας.

Ἡ Αἰθερικὴ Οὐσία πρὸ τῆς ἐκδηλώσεως τοῦ ὑλικοῦ κόσμου ἀποτελοῦσα τὴν Ἀνωτάτην ἀναγωγὴν τῆς ὑλικῆς ὑποστάσεως, ἐξ’ ἧς διὰ τῆς παρόδου αἰώνων - αἰώνων παρήχθη ἡ Ἀνόργανος τῆς Μάζης τοῦ Σύμπαντος Οὐσία, δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ εἶναι Ἀθάνατος, ὡς Ἀθάνατος εἶναι καὶ ἡ ἄψυχος αὐτὴ μᾶζα, ὡς μὴ ἀποθνήσκουσα, ἀλλ’ ἀποσυντεθειμένη καὶ διαιωνιζομένη ἀναλόγως τῶν καιρικῶν ἤ φυσικῶν μεταβολῶν, ὑφ’ ἃς διατελεῖ.

Ἡ ψυχή συνεπῶς τῶν ζώων εἶναι Ἀθάνατος μεταβαίνουσα εἰς τὴν παραγωγικὴν αὐτῆς ἐκπόρευσιν, τοὐτέστιν εἰς τὴν ἐν τῷ ἀπείρῳ Αἰθερικὴν τοῦ Σύμπαντος Οὐσίαν.

Ἕν ζῶον σφαζόμενον ἢ θνῆσκον ἀποσυντίθεται, δηλαδὴ ὁ ὀργανικὸς αὐτοῦ ὀργανισμός. Μεταβάλλονται εἰς οὐσίας ἐν τῇ φύσει ἐνυπαρχούσας τὰ διάφορα αὐτοῦ συστατικά, ἐξ ὧν ἀποτελεῖται τὸ σῶμα του, ἀποβαίνοντα τῆς φύσεως παράγωγα.

Οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ παραληφθεῖσα ἀπὸ τῆς Αἰθερικῆς παραγωγῆς, μετὰ θάνατον αὐτοῦ μεταβαίνει εἰς τὴν ἀρχικὴν αὐτῆς ἀπόρρευσιν.

Ἐνταῦθα ὅμως παρατηροῦμεν, ὅτι **ἐκ τῆς αὐτῆς Αἰθερίας Πηγῆς τοῦ Σύμπαντος ἐξεπορεύθη καὶ τὸ Αἰθέριον ἢ ψυχικὸν σῶμα τοῦ ἀνθρώπου.** Γεννᾶται, λοιπόν, ἡ ἀπορία: Πῶς, ἀφοῦ τὸ ψυχικὸν περιβάλλον τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὅμοιον μὲ τὴν ὑλικὴν τῶν ζώων ψυχὴν καὶ ἀφοῦ ἡ ψυχὴ τῶν ζώων μεταβαίνει εἰς τὴν ἀρχήν, ἐξ ἧς ἐξεπήγασεν, πῶς ἡ Αἰθερία ὑλικὴ περιβολὴ τοῦ Πνευματικοῦ ἀνθρώπου μετὰ τὴν ἐκ τοῦ γηΐνου σώματος αὐτοῦ ἀπόσπασίν της δὲν ἤθελεν μεταβῇ

εἰς τὴν ἀρχικὴν προέλευσιν;

Βεβαίως, ἐὰν δὲν διασαφηνίσωμεν τὸ ζήτημα τοῦτο, ἠθέλομεν φωραθῇ ὡς μὴ δώσαντες ἐπαρκεῖς καὶ ἀκαταπολεμήτους ἐξηγήσεις ἀνακαινιζούσας τὰς μέχρι σήμερον τοιαύτας ὑφισταμένας.

Ἡ Οὐσία τῆς Ἀκαθορίστου Αἰθερίας ὑλικῆς παραγωγῆς ἤρχισεν ἀλλοιωμένη καὶ ἐξελισσομένη πραγματικῶς οὖσα Αἰθερία. **Ἐκ τῆς Αἰθεριότητος αὐτῆς διεμορφώθησαν αἱ ψυχικαὶ περιβολαί τῶν Πρωτοπλάστων καὶ συνεπῶς καὶ τοῦ Πρωτοπλάστου Ἀνθρώπου.**

Εἴπομεν, ὅτι ἡ Αἰθερία αὕτη ὕλη παρήχθη ἢ ἐξεπορεύθη διὰ τοῦ Θείου Λόγου ἐκ τῆς Πνευματικῆς ἐπίσης Ἀκαθορίστου Πηγῆς, ὁ ὁποῖος Λόγος ἐν τῇ μάζῃ ταύτῃ ἐνυπάρχων ὡς καὶ ὁ Θεὸς Αὐτός, ἀπετέλεσε διὰ τῆς Αἰθερίας αὐτῆς ὑλικῆς μάζης καὶ διὰ τῆς λειτουργίας ἀκαταλήπτων εἰσέτι τοῖς ἀνθρώποις νόμων τὸ Σύμπαν ὁλόκληρον.

Ἐὰν δὲν παραδεχθῶμεν, ὅτι ἐν τῇ Αἰθερία ταύτῃ μάζῃ ἐνδιαιτᾶται ἡ Δύναμις τοῦ Θεοῦ ἤ ὁ Θεὸς Αὐτός, ἀπαρνούμεθα τὴν ὕπαρξιν Αὐτοῦ ἐν τῷ Σύμπαντι καὶ ἐν παντὶ τόπῳ καὶ γωνία αὐτοῦ, ἀφοῦ βεβαίως ἡ Αἰθερία αὕτη Οὐσία διεμόρφωσε τὸ Σύμπαν ὁλόκληρον καὶ ἀπετέλεσεν τὴν Ζωϊκὴν ἔμψυχον αὐτοῦ ὀντότητα.

Ὅπως δὲ τὰ διάφορα ἡλιακά συστήματα ἀπεσπάσθησαν καὶ διεχωρίσθησαν ἐκ τῆς Πρωτογενοῦς Αἰθερικῆς ὕλης καὶ ἀπετέλεσαν ἕκαστον ἰδιάζοντα αὐτῆς κόσμον καὶ ἐξ αὐτῶν πάλιν ἀπεσπάσθησαν οἱ πλανῆται καὶ ἐξ αὐτῶν οἱ δορυφόροι των χωρὶς ὑπὸ τὸν φυσικὸν νόμον τῆς ἕλξεως αὐτῶν καὶ τῆς φυγοκέντρου δυνάμεώς των νὰ συνενωθῶσιν ἡμέραν τινά, οὕτω καὶ τὰ διάφορα τῶν Πνευμάτων σώματα ἀποσπασθέντα ἤ ποιηθέντα ἐκ τῆς Ἀμόρφου καὶ Αἰθερικῆς ὕλης οὐδόλως πλέον θέλουσιν ἐπανέλθη ἐν τῇ ἀρχικῇ αὐτῶν ὑποστάσει, **ὡς ἐνέχοντα Πνεῦμα Ἅγιον τοῦ Θεοῦ, ὡς καταστάντα Ἀνώτερα αὐτῆς ὡς πρὸς τὴν Οὐσίαν αὐτῶν, διότι ἐκ Πνεύματος Ἁγίου ἐνεφυσήθησαν.**

Ἀνώτατα Πνεύματα ἀποτελοῦσι Κόσμους Ἀΰλους, ὅπως κόσμους ὑλικοὺς ἀποτελοῦσιν αἱ ἀνόργανοι οὐσίαι, αἱ παραχθεῖσαι διὰ τῆς ἐξελίξεως τῆς Αἰθερικῆς ὕλης, ἀριθμοῦσαι τοὺς Ἀπείρους κόσμους ἤ πλανήτας.

Ὁ Ἄνθρωπος, λοιπόν, ἀποτελεῖ τὴν Ἀνωτάτην Ὀντότητα τοῦ τε Ζωϊκοῦ, Φυτικοῦ καὶ Αἰθερικοῦ Βασιλείου, ἀνάγεται δηλαδὴ εἰς τὴν Ἀνωτάτην Βαθμίδα τῶν Ἐμψύχων Ὀντοτήτων, τῶν μὴ ἀποσπωμένων καὶ μὴ διαχωριζομένων καὶ ἀποσυντιθεμένων. Ὁ ἄνθρωπος διά τοῦτο πρέπει ἐνδομύχως νὰ καυχᾶται, διότι **ἠξιώθη τῆς Βασιλείας τοῦ Σύμπαντος Κόσμου,** πρέπει καὶ νὰ ταπεινοφρονῇ, διότι ἐκ τῆς ὑλικῆς ὑποστάσεως, τὴν ὁποίαν περιεβλήθη, ὁ Πανάγαθος Θεὸς ἀνήγαγεν αὐτὸν διά τῆς ἀποφερομένης Οὐσίας τοῦ ψυχικοῦ του περιβλήματος ἐν παντὶ χώρῳ τοῦ Ἀπείρου, χωρὶς ἡ Οὐσία αὕτη νὰ ἀλλοιωθῇ ἢ διαχωρισθῇ ἤ ἀποσπασθῇ, ἀλλ’ ἀποτελοῦσα τὸ Ἀναλλοίωτον καὶ Ἀδιάσπαστον τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ βεβαίως ὁ ἄνθρωπος οὕτω ποιηθεὶς ἀνάγεται εἰς τὴν τῶν Ἀθανάτων Ἐμψύχων ὄντων βαθμίδα, ἔπεται ὅτι οὗτος ὀφείλει νὰ πράττῃ παρεμφερῶς μὲ **τὰς σωματικάς του ἀσκήσεις καὶ τὰς πνευματικὰς του διαπλάσεις καὶ διαμορφώσεις καὶ ἀναπτύξεις, ἐὰν θέλῃ νὰ ἀναγάγῃ τὴν ὀντότητα αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀνωτάτην βαθμίδα τῆς ἐκπορεύσεώς του: Τοὐτέστιν εἰς τὴν παραχθεῖσαν ἐξ ἀρχῆς αὐτοῦ Ὀντότητα, εἰς τὴν Ἀνωτάτην τῶν Ἀνωτάτων Πνευμάτων ἐξέλιξιν, ἡ ὁποία περιφέρεται ἐν παντὶ χρόνῳ, τόπῳ καὶ παραγωγῇ ὡς Αὐτὸς ὁ Θεός.**

Οὐδὲν βεβαίως δύναται ν’ ἀντιληφθῇ ὁ ἄξεστος ἄνθρωπος, ὁ ἄνθρωπος ὁ μὴ ἀνελθὼν εἰς τὰ ἀνώτερα τῆς γηΐνης διαπλάσεως καὶ τῆς πνευματικῆς αὐτῆς ἀναγωγῆς ἐπίπεδα. Αἱ θεωρίαι ἡμῶν ἤθελον τῷ φανῇ γρίφοι καὶ αἱ πασίδηλοι, αἱ καταφανέστατοι ἀλήθειαί μας αἱρέσεις.

Ὅσοι ἐκ τῶν ἀνθρώπων θελήσωσι νὰ ἐπικρίνωσι τὸ ἔργον ἡμῶν οὐδὲν θέλομεν πράξει, εἰ μὴ ζητήσει τὸν λόγον. Ἐὰν ἐπιφέρωσι κρίσεις ἐπὶ τὸ ἔργον ἡμῶν καὶ ἐὰν τὰς κρίσεις αὐτῶν δὲν παραγκωνίσωμεν καὶ καταρρίψωμεν, τότε ἀποβλέποντες ἐν τῷ Ἀπείρῳ ἀναφωνήσατε: Οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ, ει μὴ ἡ ὑλικὴ παραγωγὴ καὶ οὐδεὶς βασιλεύει παρὰ ἡ ὑλικὴ ἄψυχος οὐσία.